

Paní C. a její příběh

Když manžela zavřeli za nelegální pobyt v České republice, byla jsem v sedmém měsíci těhotenství. Na cestě byli rovnou dva chlapi. Zůstala jsem sama se svou dcerkou, bez manžela a s dalšími dvěma dětmi na cestě. V té době jsme žili v malém pronajatém bytě s vysokým nájemným, majitel byl nekompromisní – až nebudu moci platit nájem, musím se hned vystěhovat. Věděla jsem, že musím začít jednat a začít řešit vše, co by pomohlo mému manželovi a zároveň zajistit nějak sebe, dceru a za pár měsíců dvojčata. Ale kde začít? Pocházíme z Kyrgyzstánu, v České republice mám bratra, ale ten má sám svých problémů a starostí dost. Pomáhala mi kamarádka, sama také těhotná. V té době jsem zavolala do OPU a požádala o pomoc. Začaly jsme s právníčkou a pracovníky OPU řešit hlavně mého manžela, povedlo se zastavit jeho deportaci z republiky, kterou hrozili. Situace se zlepšila, požádal o udělení mezinárodní ochrany a do budoucna doufám, že všechno dopadne dobře a manžel bude moci dál žít s námi, v České republice. Zatím ale stále zůstává v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem a čeká, jak jeho žádost dopadne. Pracovníci OPU mi dál pomáhají se vším, co souvisí se mnou, mými dvojčaty a dcerou. Pomohli s vybavičkou pro miminka, s vyřizováním rodičovského příspěvku, s rodnými listy nenarozených dětí, žádostí o mezinárodní ochranu dětí, až se narodí a se vším, co bylo potřeba zařídit. Když ale nemohu pracovat, jak mám uživit své děti a zaplatit nájem?

V červnu do naší rodiny tedy přibyli chlapi, naše jednovaječná dvojčata. Manžel je ještě nemohl vidět. Po porodu mi pomáhala moje kamarádka, kterou tady v Praze mám. Dokonce mi i několik dní hlídala dcerku, aby nemusela jít na dobu, co jsem byla v porodnici, do dětského domova.

Pár dní po narození dětí nám začaly problémy se získáním sociálních dávek. Čekám teď na přiznání rodičovského příspěvku. Dcera, byly jí teď čtyři roky, už se těší v září do školky. Je moc ráda mezi ostatními dětmi a česky už mluví, jako by to byl její rodný jazyk.

Musíme teď hledat nový byt, kde bychom mohli všichni žít. Majitel bytu chce tak vysoký nájem, že už ho nezvládnou zaplatit a musíme odejít. Hledáme nový byt, spolupracuji s ministerstvem, jak se jen dá, a doufám, že se brzy naskytne integrační byt, který by mi velmi pomohl.

A hlavně doufám, že můj muž získá co nejdříve azyl a pustí ho za námi domů. Má tu rodinu, která na něj čeká.

Narozena v Kyrgyzstánu, vdaná, 3 děti, v ČR od 2005